

Sygn. akt V CSK 474/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko E. K.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Dokonując oceny przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. Sąd Najwyższy ramach przysądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowiły podstawę wstępnej, merytorycznej oceny skargi kasacyjnej z punktu widzenia kwalifikowanych przesłanek określonych w art. 398 § 1 k.p.c. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania. Istnienie przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych musi być wykazane tym, że określony przepis prawa mimo, że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź, że niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzeczenia należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.).

Argumentacja skarżącego powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiły przesłanki, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Skarżący w ogóle nie sformułował zagadnienia prawnego wbrew wymogowi uczynienia tego w sposób w sposób abstrakcyjny, precyzyjny i generalny. Stwierdzenie, że zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego związanego ze stosowaniem przepisu art. 321 § 1 k.p.c. w sprawach dotyczących powództwa o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym w kontekście zasady przynależności danego składnika do majątku wspólnego małżonków i zasady równych udziałów w tym majątku, nie odpowiada wymogowi sformułowania zagadnienia prawnego. Ustalono jest stanowisko, że pojęcie „zagadnienie prawne”

powinno być interpretowane w sposób zbliżony do „zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości”, o którym mowa w art. 390 § 1 k.p.c., a zatem przepis musi budzić nie wątpliwości zwykłe, możliwe do rozstrzygnięcia przez sąd powszechny, lecz wątpliwości kwalifikowane. Uzasadnienie wniosku zarówno w odniesieniu do przesłanki zagadnienia prawnego, jak i potrzeby wykładni art. 321 § 1 k.p.c. sprowadza się do obszernego zaprezentowania stanowisk prawnych Sądów obu instancji oraz lakonicznego przedstawienia własnych wątpliwości skarżącego lecz nie przeprowadza pogłębionego wyводу prawnego uzasadniającego zaistnienie tych przesłanek i wskazującego na brak stanowiska lub rozbieżności w orzecznictwie i w doktrynie.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]